

ÎNVIEREA DIN MOARTEA PĂCATULUI

Înainte de învierea cu trupul, Mântuitorul Iisus Hristos a coborât la iad pentru a elibera din lanțurile morții pe cei aflați acolo. Aceasta arată că singura cale de a ieși din existența noastră de iad și de moarte este coborârea lui Hristos în viața noastră. El coboară însă numai dacă și permitem acest lucru, dacă ne deschidem prezenței Lui în existența noastră. Hristos pătrunde în viața noastră și ne scoate din diferitele forme de iad și de moarte, făcându-ne părtași Învierii Sale. „Cel ce crede în Mine are viață veșnică”, spune Hristos. Credința este fundamentul viețuirii adevărate, cuprinzătoare și dătătoare de speranță. „Cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecele lui”, ne încredințează Mântuitorul nostru. Această apă vie - Duhul cel Sfânt - adapă sufletul însetat de lumină al omului, umplându-i viața de sens. Învierea noastră din starea de moarte sufletească se împlinește prin duh neîncetat de pocăință și cuget de smerenie. Vederea propriilor slăbiciuni și păcate îl așază pe om în mâna lui Dumnezeu, Care îi vindecă rănilor sufletești. Are loc o adevărată înviere. „Doamne, Tu învii pe cei a căror conștiință s-a stins și întorci la frumusețea cea dintâi sufletele care o pierduseră fără nădejde”, rostește rugăciunea Bisericii. Asemenea fiului risipitor, omul revine, prin pocăință, la starea de demnitate, libertate și înviere. „Mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat”. Deplinătatea smereniei sale premerge deplinătatea învierii în care este îmbrățișat. Starea de smerenie îl ajută pe om să vadă în semenii săi, nu slăbiciunile lor, ci chipul lui Dumnezeu. Astfel, este eliminată o sursă inepuizabilă de conflicte, neînțelegeri, frustrări și nemulțumiri. Redescoperirea sensului vieții, a luminii și a bucuriei din suflet se împlinește și prin căutarea liniștii lăuntrice și a celei exterioare. Ieșirea din confortul și zgomotul zilnic aduce pacea lui Dumnezeu în minte și în inimă. Se alungă, astfel, moartea din minte, întunericul din cuvânt și confuzia din atitudine. Într-o asemenea minte curățită, Iisus Hristos își face sălaș și puterea Învierii Sale aduce pacea și bucuria după care omul tânjește atât de mult. Omul cu dreaptă credință, arătată în rugăciune și în dragoste, în pocăință și în smerenie, răzbate mai ușor în viață. Ispitele, necazurile, suferința sau unele neîmpliniri nu se transformă în deznădejde sau în lipsa totală de sens, ci în lumină în viață. Într-un suflet credincios și smerit, chiar dacă apar clipe de întuneric și de iad, Hristos coboară cu puterea Învierii Sale și-l ridică. Bucuria reappare în suflet și omul trăiește din nou starea de împlinire și de pace. În aceste zile de Înviere, să-L rugăm pe Dumnezeu să ne dăruiască statomnicie în credință, putere în rugăciune și dragoste, cuget de căință, smerenie și liniște sufletească. Acestea creează spații de lumină și libertate în viața omului pentru că în ele se află puterea Învierii lui Hristos. Din această putere să hrănim sufletul nostru, al familiei noastre, al Bisericii.

Mijlocirea tămăduitoare a Maicii Domnului

Învierea lui Hristos ne descoperă că moartea ce ne sta în față nu este ultimul cuvânt al vieții noastre. Lumea aceasta nu este singura realitate a vieții noastre. Este prea puțin și prea sărăcăcios față de ceea ce suntem chemați. Suntem chemați la Înviere, suntem chemați să trăim în această lume cu încredere în Dumnezeu, cu blândețe și în smerenie. Pentru că „cei blânzi vor moșteni pământul”. Viața noastră este o pregătire ca să înțelegem cu adevărat Învierea lui Hristos și dragostea lui Dumnezeu pe pământ. Hristos ne-a propovăduit cele ale Învierii, puterea blândeții și a smereniei. După cum știm, Domnul, pe pământ, S-a aplecat și asupra suferințelor oamenilor. Domnul, care ne-a vestit că are grijă de fiecare fir de păr din capul celor care cred în El și a vădit încă de pe pământ cu câtă grijă caută spre cei ce nădăduiesc în El. În vinerea Săptămânii Luminate, prăznuim o asemenea purtare de grijă a lui Dumnezeu, săvârșită prin Maica Domnului, cea atât de aproape de suferința neamului omenesc, cea atât de aproape de cei care își pun nădejdea în ea. Aghiazma, săvârșită cu credință în numele Maicii Domnului și în numele lui Hristos, ajută pe toți cei ce beau dintr-însa. Prin apa sfințită aflăm, nu doar vindecare de neputințele și slăbănogelile noastre trupesti, ci mai ales, puterea de a ne duce credința mai departe, puterea de a mărturisi cuvântul lui Dumnezeu. Înțelegem că puterea sfinților nu este doar blândețea sau pacea pe care ni le-au dat în această viață, ci în veșnicie, ele se revarsă asupra celor ce rămân în legătură cu ei și vor ei înșiși să se sfințească. Maica Domnului continuă să fie în legătură cu toți cei ce o slăvim și o cinștim și cu toți cei care, după pilda vieții ei, spun lui Dumnezeu: „Iată, roaba Domnului, fie mie după Cuvântul Tău”. Viața aceasta nu ne este dată ca să ne înmulțim desfătărilor, nu ca să ne căutam o mărire a slavei de pe pământ, nu ca devenim niște oameni duri sau autoritari, ci ca să înțelegem chipul blândeții și al smereniei și să putem devenim noi înșine izvor de bucurie celor din jurul nostru. Ne adunăm la slujbe, pentru ca toate binecuvântările pe care le primim să lucreze în sufletele noastre și, plecând de aici, să trăim mai încredințați de purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Să ne ajute bunul Dumnezeu și Maica Domnului, în ziua în care facem pomenirea acestei preaslăvite minuni a Izvorului Tămăduirii, să păstrăm această pace și bucurie a Învierii lui Hristos, să o purtăm în inimile noastre și nimic din grijile și fricile acestei lumi să nu ne poticnească în credința neclintită în Domnul nostru Iisus Hristos! Să ne dea Dumnezeu nădejde în toate zilele vieții, să înmulțim binele în casele noastre și atunci binele pe care-l așteptăm de la Dumnezeu se va înmulți în jurul nostru. Să nu uităm că binele desăvârșit, lumina și fericirea le așteptăm la întâlnirea veșnică pe care o vom avea cu Domnul nostru Iisus Hristos, cu Preacurata Sa Maică și cu toți sfinții. Să ne ajute bunul Dumnezeu, să ne încercăm sufletele în fiecare zi cu lumina sfintei Învieri. Amin.

SFINTE MOAȘTE ÎN PAROHIA NOASTRĂ

1. Sfânta muceniță Ecaterina, prăznuită la data de 25 noiembrie

Sfânta Ecaterina, fiica principelui Consta, a trăit în timpul împăratului Maximian, la începutul secolului al IV-lea. Cunoștea foarte bine limba greacă și limba latină și avea cunoștințe temeinice de astronomie și de oratorie. Sfânta muceniță Ecaterina a fost silită de Maximian să se înfrunte cu o adunare de filosofi păgâni. Datorită iubirii sale față de Hristos și a înțelepciunii cu care a fost înzestrată, Sfânta muceniță a făcut ca toți filosofii prezenți să creadă în Hristos și să-L mărturisească ca fiind Dumnezeu adevărat. Pentru acest lucru, toți acei înțelepți au fost arși în foc. Pentru lupta sa împotriva cinstirii zeilor, Sfintei Ecaterina i s-a tăiat capul. Potrivit Sfintei Tradiții, la tăierea capului ei nu a curs sânge, ci lapte, iar îngerii au dus trupul Sfintei Ecaterina în Muntele Sinai, în locul în care Moise a văzut Rugul Aprins. Aici s-a ridicat o mănăstire cu numele Sfintei mucenițe, Mănăstirea Sfânta Ecaterina. O părticică din moaștele Sfintei Ecaterina se află la Biserica Colțea din București. Sfânta mare muceniță Ecaterina este ocrotitoarea familiei și a femeilor cu grele nașteri precum și a pruncilor slabi și a persoanelor în vârstă.

2. Sfântul mărturisitor Ioan Rusul, prăznuit la data de 27 mai

Sfântul Ioan s-a născut într-un sat din Rusia în anul 1690. A participat ca soldat în războiul rușilor împotriva turcilor din anul 1711. A fost luat prizonier de către tătari în luptele pentru dezrobirea Azovului și vândut unui ofițer superior turc. Sfântul Ioan Rusul a răbdat cu mult curaj chinurile venite din partea asupritorilor. Ca prizonier a fost rânduit să îngrijească de vite. Îi mulțumea lui Dumnezeu că l-a învrednicit să se facă următor al smereniei lui Hristos, Cel ce a primit a Se naște într-o iesle săracă, lângă Betleem. Prin rugăciunile Sfântului Ioan Rusul, grajdul se umplea de bună mireasmă. Dormea puțin, se ruga mult și se hrănea cu puțină pâine și apă. În fiecare sâmbătă mergea la o Biserică închinată Sfântului Gheorghe și se împărtășea cu Trupul și Sângele Domnului. A primit de la Dumnezeu darul de a cunoaște momentul trecerii sale la cele veșnice, anul 1730. Mai târziu, în anul 1773, Sfântul Ioan Rusul s-a arătat în vis preotului care îl împărtășise în fiecare sâmbătă și i-a descoperit că trupul său este întreg și neputrezit. Preotul, călăuzit în chip minunat de Dumnezeu, a luat sfintele moaște ale Sfântului Ioan Rusul și le-a așezat în Biserica „Sfântul Gheorghe”. După anul 1922, moaștele Sfântului Ioan au ajuns în insula Evvia, în actualul oraș Procopie. Sfântul Ioan Rusul este grabnic vindecător de boli.

3. Sfântul cuvios mucenic Efre cel Nou, prăznuit pe data de 5 mai

S-a născut la data de 14 septembrie 1384 în Trikala, Tesalia. A rămas orfan de tată și a fost crescut, alături de ceilalți 6 frați ai săi, de mama sa credincioasă. În anul 1393, regiunea Tesaliei din imperiul Bizantin a fost cucerită de Imperiul Otoman. Nedorind să fie înrolat în armata otomană, a intrat ca monah la vârsta de 14 ani la mănăstirea Buna Vestire de pe Colina Neprihăniților din Attica. A fost hirotonit preot mai târziu și a viețuit în mănăstire până la moartea sa mucenicească. În anul 1416, otomanii au ocupat Attica, jefuind și maltratând comunitățile locale. În anul 1424 au ajuns și înaintea porților mănăstirii Buna Vestire pe care, atacând-o, au ucis pe toți călugării aflați în ea. Sfântul Efre, nefiind în acea vreme în mănăstire, ci într-o peșteră învecinată, a continuat să se nevoiască în acele locuri până în data de 14 septembrie 1425 când a fost luat rob tot de otomani. Încercând să-l silească să se lepede de credința sa, otomanii l-au închis pe sfânt în închisoare, înfometându-l și bătându-l sistematic. Într-un astfel de regim, supus chinurilor și umilințelor, a trăit sfântul vreme de 8 luni până când otomanii s-au hotărâsc să-l ucidă. Astfel, pe data de 5 mai 1426, sfântul Efre și-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu. Trupul lui a fost îngropat mai târziu de niște țărani din acele locuri. Sfântul Efre cel Nou este grabnicul ajutor și marele făcător de minuni.

Program Liturgic

ZIUA	ORA	SLUJBE și ACTIVITĂȚI
Luni 29 aprilie	07:00 - 10:00	Utrenia Sfântului Gheorghe Sfânta Liturghie
Marti 30 aprilie	07:00 - 10:00	Utrenia Sfânta Liturghie
Joi 2 mai	17:15 18:00	Procesiune în jurul parohiei Vecernia Hramului cu Litie
Vineri 3 mai	07:00 - 11:00 17:00	Utrenia Sfânta Liturghie a Hramului Sfințirea mică a apei Taina Sfântului Maslu de obște
Sâmbătă 4 mai	18:00	Vecernie
Duminică 5 mai	07:00 - 10:30 18:00	Utrenia Sfânta Liturghie Paraclisul Sfintei Icoane Portărița

PAROHIA
Ai mai mult decât un izvor un strop de suflet!
Izvorul Tamaduirii
Dreptmăritori creștini.

Cu prilejul hramului „Izvorul Tamaduirii” al parohiei noastre, cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Mitropolit Teofan, avem bucuria de a ne închina la racla cu Sfintele moaște ale Sfinților: Ecaterina, Ioan Rusul și Efre cel Nou și la icoana Maicii Domnului „PORTĂRIȚA” de la Biserica noastră. Aceste Sfinte odoare vor fi purtate în procesiune în jurul parohiei, după care vor fi așezate într-un baldachin special amenajat în curte pentru închinarea și folosul sufletesc al credincioșilor.

Vă invităm de asemenea să participați la slujbele de la Biserica noastră:

Joi, 2 mai 2019
ora 17:00 - Întâmpinarea Sfințelor moaște ale Sfinților: Ecaterina, Ioan Rusul și Efre cel Nou;
ora 17:15 - Procesiune cu Sfintele moaște și cu icoana „Portărița” pe traseul: Str. Săvenilor (la intersecția cu Str. Tudor Vladimirescu), Aleea Parcul Tineretului, Str. Parcul Tineretului și Biserica;
ora 18:00 - Vecernia Hramului cu Litie.

Vineri, 3 mai 2019
ora 07:00 - Utrenia, Sfânta Liturghie, Sfințirea mică a apei;
ora 17:00 - Taina Sfântului Maslu de obște.

Vă așteptăm cu bucurie duhovnicească!

**Bunul Dumnezeu să reverse
Sfânta Lumină a Învierii** *Preot PAROH,*
în casele și inimile dvs. *Ioan Alupoaei*

Sufletele noastre tresăltă când mărturisim Învierea lui Hristos în mijlocul celor care încearcă să ne ia speranța cea mai de preț a credinței noastre! Lumina care izvorăște din mormântul lui Hristos ne cheamă din nou, pe fiecare în parte, să dăm mărturie de lucrurile bune pe care le-a făcut Domnul cu noi. Cel mai mare dar primit de noi, oamenii, este Lumina Învierii, după cum spune Sfântul apostol Pavel: „*Altădată erați întuneric, iar acum sunteți lumină întru Domnul; umblați ca fiii ai luminii!*” (Efeseni 5, 8). Luminarea noastră vine dinspre Hristos Cel înviat. Aceasta este taina Învierii, când iubirea este mai tare decât moartea și nu acceptă compromisul singurătății.